

פרשת תזריע-מצורע

**בס"ד. שיחת יום ב', כ"ד ניסן ה'תשמ"ח - ב"יחידות כללית"
הנחה פרטית בלתי מוגה**

לספור ולהשפיע

במה מתבטא ענין ספירת העומר - זוהי בעצם מצוה אחת ויחידה:
היא אינה כתובה ריבוי פעמים בתורה; בתורה נאמר "וספרתם לכם ממחרת השבת", שיש צורך לקיים זאת ולספור את ספירת העומר - פעם אחת ויחידה.
לאחר-מכן אומרת התורה, שהספירה מתחלקת ל"שבע שבתות": כשסופרים כל יום בנפרד מתוך שבע השבתות - נעשים ארבעים ותשעה ימים.
היום קשור עם מהלך השמש ומהלך הלבנה:
הקב"ה ברא את העולם באופן ש"יום ולילה לא ישבותו" - שהזמן יהיה מורכב מימים נפרדים, שכל יום יש בו יום ולילה, והם "לא ישבותו" - כך נמשך הדבר מאז בריאת העולם, באופן שלא נעשה בדבר שינוי.
כך נמשך הדבר אלפי שנים - אלפי שנים קודם מתן תורה.
וזהו ענין הקשור עם אינם-יהודים: כאמור, סדר זה הוא כבר לפני מתן תורה, ואותה הלבנה ואותה השמש נראים על-ידי כל ברואי עולם - יהודים ואינם-יהודים, וגם חי וצומח;
ואפילו הדומם מושפע גם הוא מחמימות או להט השמש, וגם מאור הלבנה.
וכמדובר כמה פעמים, כמ"ש בכמה ספרים, שישנו ענין "מגד ירחים" - ישנם צמחים המושפעים מהשפעת אור הלבנה;
ועד-כדי כך, שהסיבה לכך שישנם שינויים בתנועת גלי הים או הנהר - תלוי בלבנה ובהשפעה שיש לה על המים כאן מתחת, כשם שיש לה השפעה על "ממגד ירחים", כאמור לעיל.
וכאמור לעיל, ענין זה משתרע על-פני כל הזמנים, על-פני כל השטחים - החלקים - שבעולם, והוא מתחלק באופן שאנשים נשים וטף, חי צומח ודומם, רואים זאת ומושפעים מכל ענינים אלו.
ובכן, מודיעים לכל יהודי, שכאשר יגיע זמן ספירת העומר, שאז מוטל עליו ציווי ושליחות מהקב"ה לספור ימים אלו -
אזי, על-ידי פעולה זו, מאחד הוא ארבעים ותשעה ימים, והופך אותם לציווי אחד בתורה, ענין אחד בתורה.
ועי"ז, כפי שאומרים לאחר-מכן - אחרי הברכה על ספירת העומר ואחרי ספירת העומר - "על ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות", כלומר שעי"ז שאדם מישראל, האנשים והנשים והטף, ילד קטן, ילד או ילדה, סופר ספירת העומר - אומרת לו "תורת אמת", שעי"ז פועל הוא שיתוסף שפע בכל העולמות, ולא סתם שפע, אלא "שפע רב", ריבוי השפעה!

פרשת תזריע-מצורע

כאן רואים אנו את הכח שניתן לאדם מישראל - לא רק בשעה שהוא עושה דבר הקשור בו עצמו ותו לא, כפי שהוא עומד בד' אמותיו שלו, בבית-הכנסת או בבית-המדרש, או כפי שהוא עומד בד' אמותיו בביתו שלו;

אלא אומרים לו, שהוא פועל בכל העולמות כולם, עי"ז שהוא מברך ברכה אחת ויחידה!

ואין כל חילוק היכן הוא נמצא: על-פי דין יכול הוא לברך את הברכה אפילו כשהוא מתפלל לעצמו בביתו, אפילו כשהוא מתפלל בשדה,

ואפילו כשהוא מתפלל במדבר שאין שם בני-אדם כלל, אלא שעומד שם אדם מישראל ואומר את הברכה, ומזכיר לקב"ה, ואומר לקב"ה, שהוא עומד לקיים אחת ממצוותיו -

אזי, מבלי הבט על כך שמדובר במדבר, ולכאורה אין מסביבו אף אחד שישמע את דבריו - אעפ"כ שומע זאת הקב"ה, בורא כל העולמות ומנהיגם, המנהיג את כל העולמות בכל רגע ובכל מקום.

הקב"ה שומע אותו בכל מקום שיאמר זאת - כאמור, אפילו כשהוא נמצא במדבר;

ובודאי ובודא ישיש לכך השפעה רבה עוד יותר כשהוא עושה זאת בזמן שנמצאים סמוך לו יהודים נוספים, שלא לדבר על מי שנמצאים סביבו אנשים נשים וטף, עד כדי קהל גדול, "ברוב עם הדרת מלך",

וממילא מושפעים גם הם מהנהגתו שלו,

עד כדי השפעה באופן שהדבר מוסיף עוד יותר בעבודת ה' שלו כשלעצמו,

ובודאי מוסיף הדבר עוד יותר בעבודת ה' שלו על-ידי השפעה על כל הנמצאים סביבו - כשהוא רואה עד כמה רב סיועה של ההשפעה, עד שאפילו טף וקטני-קטנים מוסיפים בפעולותיהם בעיני יהדות, עד למצוה בפועל,

והם מוסיפים בכך באופן שגם אצלם נעשה הדבר חלק מ"מעשינו ועבודתנו", המקרבים עוד יותר את גאולתם של כאו"א מישראל, עי"ז שניתוסף עוד יותר ב"מעשינו ועבודתנו".

וענין זה הוא, כאמור, בהדגשה דוקא בימי ספירת העומר.

